

Hãy Đến Với Các Em

NGUYEN TUONG TUAN

“Chặng đường từ Hà Nội đến Nhà Tình Thương Hương La chỉ 50 cây số thôi, nhưng xe chạy cũng phải gần hai tiếng mới đến nơi. Đường ở Việt Nam không phải như ở Mỹ đâu, thành ra để hình dung ra khoảng cách anh phải tính bằng thời gian di chuyển và không thể tính bằng cây số được.” Linh mục Nguyễn Đức Đại đã thông báo trước cho tôi ngay khi vừa bước lên xe để khỏi sốt ruột trên những nẻo đường Việt Nam. Chiếc xe Van sau khoảng nửa giờ chạy êm ả trên xa lộ ra khỏi Hà Nội, bỗng trở nên khó tính hục hoặc nghiêng bên này rồi lại ngã qua bên kia, Cha Đại quay qua tôi và nói, “bây giờ mới là bắt đầu vào hành trình khó khăn đấy anh ạ!” Nhìn qua khung kính xe là một con đường đất nhỏ bề ngang không quá ba thước, mặt đường lồi lõm gồ ghề, và trên khoảng ba thước khiêm tốn đó người đi bộ, xe đạp, xe thô, và thỉnh thoảng vài chiếc xe hơi cải tiến (đây là một chiếc máy cày được chế tạo thêm một giàn xe như xe hơi) tranh nhau chạy hai chiều. Miền Bắc đang ở vào những ngày mưa, thêm vào đó những chiếc xe chạy từ dưới ruộng lên mang theo những đám bùn trải khắp con đường vốn đã không thiếu gì bùn. Quả thật đúng như Cha Đại đã báo động trước cây số ở đây đặc biệt vô cùng. Rồi chúng tôi cũng đến được Nhà Tình Thương Hương La sau khi mỗi người gắn thêm dưới đế giày của mình vài ký bùn vì xe không thể vào tận nơi và mọi người phải đi bộ một quãng.

Vì không muốn thông báo trước cho các Nữ tu phụ trách (chúng tôi e ngại các nữ tu lại bày vẽ nấu cơm tiếp khách theo phong tục Việt Nam), cho nên khi Cha Đại đưa tôi vào đến tận trong ngôi nhà chính nơi các em ở và chẳng một ai biết gì cả. Cha Đại phải chạy vòng ra ngoài để tìm chủ nhà. Đây là lần đầu tiên tôi đến thăm NTT Hương La, trước kia nhìn qua hình ảnh trên website của Forgotten People Foundation ngôi nhà trong trí óc tưởng tượng của tôi có lẽ cũng khá rộng rãi. Nhưng thực tế trước mắt thì quá khác xa với những điều tôi hình dung.

Mặt tiền của căn nhà rất cũ kỹ với những mảnh tường loang lổ, ẩm mốc và phủ rêu. Bước vào trong, nhận xét đầu tiên là sàn nhà trải bằng gạch hoa rất sạch, hình như vừa được lau bằng nước nhưng chưa khô, sau này qua nói chuyện tôi được biết tháng ba ở miền Bắc có gió “nồm” thổi vào nên sàn nhà cũng như tường luôn luôn ẩm ướt như có ai đổ nước lên. Nữ tu Nguyễn Thị Hải thuộc Tu Hội Đức Mẹ Hiệp Nhất cũng là người phụ trách NTT Hương La cho biết ngôi nhà này được xây vào năm 2001 trên một khu đất bùn, chỉ cách một chiếc ao lớn khoảng 25 thước sau nhà, và bên cạnh khoảng 10 thước là một chuồng nuôi heo. Vì xây trên đất bùn, thêm vào khi đổ nền bằng cát thì nhà thầu lại ăn bớt cát, chính vì thế nền nhà không thể đứng vững được, và sàn gạch hoa trong nhà có những chỗ bị nứt, gồ ghề tạo ra những kẽ hở thật dài. Theo nữ tu Hải, tất cả các em ở đây đều không kiểm soát được việc vệ sinh cá nhân, cho nên khi các em làm xấu các nữ tu phải lấy nước rửa sàn, và những dòng nước này chui vào những kẽ hở của gạch hoa và thấm vào dưới nền đọng ở đó từ năm này tháng nọ. Mùi vị dưới nền nhà đưa lên, cộng với mùi phân heo được dùng để bón

những luống rau trồng trước cửa nhà quện vào mùi tanh từ chiếc ao tù không xa, làm cho những người không quen cảm thấy chóng mặt và nhức đầu đến hoa cả mắt. Chúng tôi thật sự cảm phục những nữ tu trẻ đã hy sinh cuộc đời cho lý tưởng vị tha, bác ái. Chẳng cần phải qua tận Calcutta để gặp được Mẹ Teresa - trên khắp nẻo đường đất nước Việt Nam ngày hôm nay chúng ta có những nữ tu Phật giáo, Công giáo và các tôn giáo khác đang ngày đêm âm thầm “chọn niềm vui tha nhân là hạnh phúc của chính mình.”

NTT Hương La được 7 nữ tu thuộc Tu Hội Đức Mẹ Hiệp Nhất thuộc Giáo phận Bắc Ninh trông coi. Vì Tu hội quá nghèo không đủ khả năng tài trợ thường xuyên, cho nên 7 nữ tu phải thay phiên nhau vừa

chăm sóc các em, vừa đi làm thêm để nuôi sống chính mình và các em. Người thì chăn heo, người trồng luống rau, người chăm sóc ao cá, thậm chí một nữ tu mỗi ngày phải đạp xe đi gần 30 cây số để làm việc, và lợi tức thu nhập hằng tháng của tất cả các nữ tu ở đây cộng lại không quá \$100 USD. Chính vì thế thật sự chăm sóc các em mỗi ngày chỉ có ba hoặc bốn nữ tu là cùng.

Ngoài 7 nữ tu nêu trên, thường trú nhân tại NTT Hương La có 16 người, bao gồm 13 trẻ em và 3 người lớn. Cụ Nguyễn Thị Phú, sinh năm 1915 (91 tuổi) là cư dân lâu đời nhất tại đây, cụ bị mù lòa và đã ở tại NTT Hương La từ năm lên 5 tuổi đến nay (NTT Hương La đã có từ trước năm 1945 rất lâu, và đã bao lần thay đổi chủ hoặc đóng cửa rồi mở lại, cho đến năm 2000 khi Tu Hội Đức Mẹ Hiệp Nhất chính thức nhận lĩnh trách

nhệm điều hành.) Người lớn tuổi thứ hai là cụ Nguyễn Thị An, sinh năm 1943 (63 tuổi), cụ An cũng bị mù lòa, và gia nhập NTT Hương La vào năm 2003. Kế tiếp là cô Nguyễn Thị Hà, không ai biết nguồn gốc xuất xứ, bị mất trí nhớ và được chính quyền địa phương gửi vào NTT Hương La năm 2005 (tuổi của cô Hà chỉ là dự đoán khoảng trên 30) Số 13 em còn lại, người lớn tuổi nhất sinh năm 1976 và người nhỏ tuổi nhất sinh năm 2001. Sau đây là những điều chúng tôi tìm hiểu được qua buổi thăm viếng:

Hai cụ bà Phú và An bị mù lòa nhưng còn nói chuyện được. Khi chúng tôi đến thăm chỉ gặp được cụ bà Phú, còn cụ bà An được thân nhân đón về thăm gia đình. Mặc dù ở tuổi 91 nhưng cụ bà Nguyễn Thị Phú còn khá minh mẫn, kể cho chúng tôi nghe những thăng trầm của NTT Hương La có lẽ chỉ một mình cụ là người biết nhiều nhất.

Toàn bộ 13 em còn lại, tất cả đều câm – điếc - bệnh tâm thần - bán thân bất toại. Có những em nói là tuổi 30 nhưng nhìn vào chỉ là một đứa trẻ lên năm lên sáu nằm bất động vì bị liệt. Đa số 13 em này đều không thể kiểm soát được vệ sinh cá nhân, không tự mình ăn cơm được tất cả đều phải dựa vào các nữ tu ngồi bón cơm tận miệng. Thậm chí có những em vừa bón cơm vào miệng thì đã nhả ra ngay, hoặc tệ hơn nữa là đi vệ sinh ngay trong lúc ăn. Một bữa ăn của các em tốn ít nhất là ba giờ đồng hồ mới xong. Vì khó khăn trong ăn uống như vậy nên các em chỉ dùng một loại cháo đặc với chút chà

bông thối hầu như là thực đơn quanh năm ngày tháng. Trong bữa ăn, không cách nào đuổi được những chú ruồi xanh đánh hơi từ chuồng heo bên cạnh bay sang xin chia phần. Các nữ tu cho biết, bây giờ là mùa lạnh nên ruồi còn ít, những tháng hè phải nói là cả sư đoàn ruồi đến dành phần ăn. Cha Đại cho biết không cách nào ngăn được khi chuồng heo, phân heo dùng để bón rau, và cái ao tù nước không thoát ra đâu được bao bọc xung quanh ngôi nhà trong đường kính chưa đến 25 thước.

Điện ở đây là một xa xỉ phẩm. Trong những ngày cuối năm 2005 Forgotten People Foundation đã giúp

NTT Hương La gắn một máy sưởi điện, nhưng khi máy gắn xong thì mới biết điện ở khu vực này quá yếu không chạy nổi máy và FPF phải gửi tiếp thêm \$500 USD để mua và công gắn một máy tăng điện. Máy sưởi hoạt động tốt nhưng khó khăn không phải đã qua, các nữ tu phải đối đầu với tiền điện tăng ngoài dự tính và khả năng. Để giải quyết vấn đề tiền điện, vào mùa mưa và mùa lạnh mọi cửa ra vào và cửa sổ đều đóng, khổ một nỗi trong nhà lại không dám cả bật đèn tạo ra những căn phòng tối âm u lạnh lẽo. Đến mùa hè trời nóng, các cửa phải mở ra hết để có được chút gió mát, và cũng từ đó hằng ngàn chú ruồi xanh thản nhiên bay vào dự tiệc. Câu hỏi đặt ra, khi các em làm xấu thường xuyên thì quần áo làm sao giặt cho kịp? Nữ tu Hải

cho biết, tất cả phải đem ra ao sau nhà giặt và sau đó đem vào chảo rang cho mau khô, đây là lần đầu tiên chúng tôi nghe đến việc dùng chảo nấu cơm để rang quần áo!

Điều thiếu sót quan trọng nhất là cả 7 nữ tu chăm sóc ngôi nhà này không một ai có cấp bằng hoặc được huấn luyện (dù là căn bản) về ngành y tá điều dưỡng. Các nữ tu chỉ có một tấm lòng thánh thiện của Mẹ Teresa, chính vì thế, có quá nhiều thiếu sót về vệ sinh chăm sóc những người tàn tật như:

- Quần áo các em đều mặc chung, lẫn lộn, không phân biệt của ai cả. Nên nhớ, ngoài những bệnh chung như tâm thần, câm và điếc, các em còn có nhiều bệnh riêng tư khác nhau. Ăn mặc chung quả thật rất là mất vệ sinh.
- Nếu chúng tôi không lầm, thì có lẽ các em ở đây chưa bao giờ biết đến bàn chải đánh răng và hưởng mùi vị kem đánh răng. Từ ngày các nữ tu nhận điều hành chưa có một bác sĩ hoặc nha sĩ nào đến thăm.
- Có một em bé trai luôn luôn dùng tay cào mặt mình đến chảy máu, hoặc suốt ngày đập đầu vào tường hoặc thành giường. Để giải quyết trường hợp này, các nữ tu đã đặt em bé trai đó vào một chiếc ghế dựa có khoét lỗ ở đáy (dùng cho việc vệ sinh) và trói chân và tay em lại hầu như suốt ngày ngoại trừ bữa ăn và giờ ngủ.

Trong khả năng khiêm tốn, nhỏ bé của mình Forgotten People Foundation mong mỗi được đón nhận sự giúp đỡ của quý vị hảo tâm để chúng tôi thực hiện những chương trình sau:

- ✓ Kế hoạch lâu dài: - Xây một ngôi nhà mới cho các em ở cách xa các vị trí thiếu vệ sinh hiện nay. Kinh phí dự trù \$50,000 USD. Ngôi nhà các em đang ở đã hư hỏng rất nhiều và không thể sửa chữa nổi.
- ✓ Chương trình trước mắt: - Trong khi chờ đợi xây cất ngôi nhà mới, Forgotten People Foundation khẩn thiết xin quý vị hảo tâm vui lòng nhận bảo lãnh cho một em mỗi tháng \$16 USD. FPF sẽ nhanh chóng đưa hình ảnh cũng như tiểu sử vắn tắt của các em và những người lớn tuổi hiện đang ở tại NTT Hương La lên website www.forgottenpeople.net xin mời quý vị đến xem.
- ✓ Chúng tôi cần: Một nữ y tá người Việt có bằng RN tại Hoa Kỳ tình nguyện về hướng dẫn các nữ tu. Xin liên lạc qua e-mail: tuan97005@yahoo.com để biết thêm chi tiết.

Không một thành viên nào của Forgotten People Foundation ăn lương, tất cả đều làm THIÊN NGUYỆN. Sự giúp đỡ của quý vị sẽ được cấp giấy khai thuế khấu trừ cuối năm. Ngân phiếu xin vui lòng đề tên **Forgotten People Foundation** và gửi về:

Forgotten People Foundation
2850 S.W Cedar Hills Blvd – Suite 131
Beaverton, OR 97005